

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
Iesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. I. Mendacium sæcularis vitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

IOANNIS EVSEBII NIEREMBERGII
EX SOCIETATE IESV

D E
ADORATIONE
IN SPIRITV

E T
VERITATE
LIBER PRIMVS.

CAPVT I.

Mendacium secularis Vitæ.

MORES hominum, mendacium
fine honore. Nolite zelare
mortem in errore vitæ: Spiritus enim sanctus disciplinæ ef-
fugiet fictum. Mendacia per-
niciosiora sunt, quatenus salubrioris atque
pretiosioris rei. Mortales nihil pretiosius
quàm vitam habent: quomodo sustinere
possunt mendacium vitæ? quomodo tole-
rare falsitatem spiritus & obsequij diuini,
quod infinities oportet pluris haberi quàm
A vita

vita ipsa? Mendacium vitæ, est omnium malorum perniciosissimum. Nimis periculosum est & extimescendum, in hac re pretiosissimâ seduci. Oculos non patiuntur homines falli: quomodo benigni sibi sunt, si decipiatur mens? In lapidibus non sustinent frustrari: quomodo in seipsis ferunt illudi? Quàm solliciti & industrij sunt, ne pupillæ eorum adulterinus color lapilli imponat loco veri? non emunt gemmam, nisi adiurato & cautionem præstanti venditore, quòd ille lapis verus sit. Hæc amentia hominum; quòd gaudeant pretio vitæ suæ falso, non lapidis: qui nolint seductos habere oculos, & ament seductam habere mentem, spiritum, vitam, & cælum denique.

Graue ducimus ab alio decipi, etiam in rebus exiguis: & à nobis, in ipso nostri pretio, libentissimè volumus seduci. Audire, vel dicere mendacium nolumus: & tamen volumus ipsum mendacium esse, & viuere. O Miseri! quia & decepti, & deceptores nobis sumus: & patienter sustinemus geminum hoc malum, quod maximè fugiunt homines; & duplicem toleramus infamiam in re tantâ, cum in leuissimis neutrum sustinere-mus. Si nefas iudicas decipere amicum tuum, & summam iniuriam putas, decipi ab amico: quod ius & fas erit, vt te decipias, & à temet decipiaris,

decipiaris, qui fidelior & charior debes esse tibi? At privilegio quodam patientiæ honoramus damna nostra aduersus nos, quæ sunt omnium maiora, & duplicia; atque quadam non modò immunitate, sed gratulatione instigamus & armamus magis, ad perniciem nostram. Si aliquis falleret auarum in bonis fortunæ fugitiuis, ægrè ferret; si arcas & loculos pro pecuniâ oppleret illi cœno & sordibus, summam iniuriam putaret: cur falli à nobis in bonis virtutis & gratiæ, non tantùm sustinemus, sed affectamus; nec dolemus vitam contaminatam vitiis & defectibus habere, vel fictam virtutem, adulterinam charitatem, superficiale mortificationem, & spuriam humilitatem?

Huius damni præcipua causa est, quòd latentem amorem nostrum non persequimur, nec interimimus hunc hostem vernaculum. Non licet tanti facere, & seruare vitam inimici, vt vitam nostram periclitemur, audiendo consilia hostis huius incolumis. Appetitus nostros auscultamus vt oracula, cum semper mendacia nobis suggerant. Qui audit adultores studentes placere hominibus, plurima falsa opus est credere: sic qui audit blandientem sibi suum amorem, passim decipietur.

Dic mihi, ô anima, si in Senatu sapientif-

simorum & optimorum hominum omnes
vnanimè suffragio iudicarent causam ali-
quam, & solùm reus iam culpam confessus
ipse, & conuictus ab aliis, qui idiota & rusti-
cus, & sceleratissimus erat, repugnaret sen-
tentia totius Senatus, velut iniustæ; an tu
huic magis fidem adhiberes, quàm illis viris
sapientissimis & iustis? Cur igitur nugas & vo-
ces sequeris amoris tui, & cupiditatis non mo-
dò rusticæ, sed bestialis? cur huius vnus di-
ctamen opponere audes Deo, Angelis, Do-
ctoribus Ecclesiæ, Philosophis antiquis, Ra-
tioni ipsi, imò tuimet conscientia, condem-
nantibus ea quæ bona iudicat affectio pro-
pria, & iudicium ipsum amoris privati & cu-
piditatis? Crede falsum, quod Deus non iu-
dicat verum, quod Angeli condemnant,
quod Doctores refellunt, quod Philosophi
refutant, quod Ratio damnat, cui conscien-
tia tua dissentit. Omnes peragunt reum
mendacij amorem tui versutum, & technis
innumeris armatum. Pleni omnes sumus fal-
laciis, quia referti amore proprio; eò perni-
ciosius, quatenus impostor non modò do-
mesticus est, sed concatenatus & radicitus
confitus nobiscum, vt numquam discedat,
sed semper adsit absque induciis erroris. Hinc
inueteratum est damnum ipso vsu, & velut
præscriptione mentiendi, vt quod vitium est,
non

non modò defendant homines prudenter factum, sed iuxta Euangelium; & quod est contra rationem, ex doctrinâ Christi interdum sanctificent. Sufficeret miseræ humanæ ignorantia, quâ laborat, quin opus esset superaddi deceptionem. Misera ignoratum leuis & facilis est, vt quæ decedat disciplinæ, simul ac docentur; at eorum qui decepti sunt, dura & pertinax, vt quæ resistat doctrinæ. O, vtinam solùm ignorantes essemus, & non seducti!

Hæc stultitia & impostura hominum in mundo ferè in omnes grassatur. Quantumuis sapientissimos se putent, & sint primarij Doctores & Professores Vniuersitatum; insipientes sunt, & seducti, nisi probi, & sancti. Elige quemcumque sapientem, quem tibi omnes prædicarunt vt summum scientiarum oraculum: si hunc semel videres lutum & stercora seruare in pretiosissimis & mundissimis thecis, & inde eiecisse vasa aurea, & abiecisse gemmas & vniones; an posses persuaderi, illum hominem esse sapientem, cum illas sordes æstimaret, & depretiaret has diuitias? Quomodo igitur sapiens erit, qui non semel, sed perpetuò cor suum implet ambitione honorum, desiderijs diuitiarum aut voluptatum? contemnit verò amorem Dei, diuitias gratiæ, merita Christi, Deum ipsum? quæ

multò plus distant ab honoribus, diuitiis & voluptatibus mundi, quàm aurum à fæce & cœno, prout scilicet distat Deus à creaturâ. Quid refert, si dicas, non nasci hoc ex ignorantia, sed satis fuisse cognitum illi homini discrimen temporalium ab spiritualibus, & neminem hoc ignorare quamuis operetur diuersè? nam nec excusabitur ab amentia, qui diceret, se optimè iudicare valorem auri super omnia, & à se lutum æstimari vt vilissimum, si nihilominus custodiret lutum, ambiret, amplexaretur, oscularetur illud, & etiam cum periculo vitæ & immensis laboribus quæreret; aurum verò etiam oblatum abiceret, nec conspiciere vellet. Plus sanè miraberis hanc dementiam arcanam, & has tenebras visibiles; neque planè sapientem aut sanum hominem istum dicere auderes, ne risui esses omnibus. Quantò insanior erit, & magis ridiculus, qui dicens maiora esse bona spiritus & gratiæ, quàm mundana, quærit hæc, & contemnit illa? An doctus homo, aut integer mente, aut fidelis potuit esse, qui ex aureo sacrario, deputato vt asserueretur ibi Eucharistia, abiecisset Corpus Christi, vt loco illius deponeret lutum? Quomodo sapiens est, qui ab animo, diuino sacrario, expellit ipsam diuinitatem complacentem ibi, & substituit eius loco non stercora, sed fœdiora vitia,

&

& concupiscentias sordidiores? Igitur nulla sapientia, nulla veritas in mundanâ vitâ. Terribiliora arma, quibus pugnabit Christus aduersus insensatos in tremendo die iudicij; non erunt, conuulsio elementorum, casus stellarum, obtenebratio Solis, incendium mundi, vox Archangeli terribilis, horrifona tuba illa Dei, vultus seueri Iudicis; sed veritas: hoc solùm, quòd tunc videbitur manifesta, quam nunc inuoluimus nostris cupiditatibus, & contemnimus.

In spirituali autem vitâ licet sit veritas, miscentur quandoque mendaciâ, ob subtilitatem & adulationem intimi amoris nostri, (adulatio enim vbiuis corrumpit & fascinat veritatem) & artificium & odium dæmonis, qui vbique veritatem creatam euertere conatur, cùm increatam non possit. Idcirco commendatur à Christo Domino, vt decus Evangelicæ perfectionis, adorare Deum in Spiritu & veritate. Deus verus non debet coli falsâ vitâ. Vnigenitus Dei Filius veritas est; & qui filius Dei esse vult, veritatem amet, & habeat. Quare, qui à præcipitio carnis digressi per semitam spiritus incedunt, nondum extra periculum se putare debent, nisi simul incedant veritatis viâ. Huic vt securè insistas anima mea, accipe has monitiones, quibus adores Deum, & seruias veraciter

7
S 10. EVSEBII NIEREMBERGII
perfecto spiritu cordis, & intelligas quid lo-
quatur veritas, ne sit in spiritu tuo dolus: sed
potius veritatem facientes in charitate, cre-
scamus in Christo per omnia.

C A P V T II.

De Veritate spiritus.

NE putes ex consortio veritatis vitam spi-
ritus tetricam & acerbam esse: nam ca-
lumnia est, veritatem amaram dici. Non est
timenda ob nomen solum; iucundissima res,
veritas spiritus. Ne dicas: Si veritas exterius
audita amara habetur, quàm peracerba erit
interius percepta, & intima nobis? Si ab aliis
dicta molestat; quid à nobis facta, & in nobis
perfecta? si auditui ingrata est, quid fiet con-
scientiæ, cordi, & toti vitæ? Nam non est
mellis vitium, si amarè sapiat palato corru-
pto. Terram ipsam, cum solidè consistat,
circummoueri iudicat, qui vertigine laborat.
Vitiis nostris credimus peccare cetera; & hu-
manum morbum imputamus culpam diui-
nis etiam rebus. Innocens veritas est, dulcis,
placens, nisi solum carnalibus displicens, &
iis qui displicent Deo. Idem purpuræ regius
color mulcet homines, sed tauros offendit,
atque exacerbat: eos qui intelligunt, delectat
hæc purpura Dei veritas, hoc decus sancti-
monia;